

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

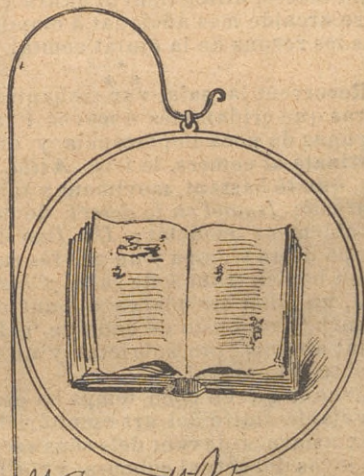
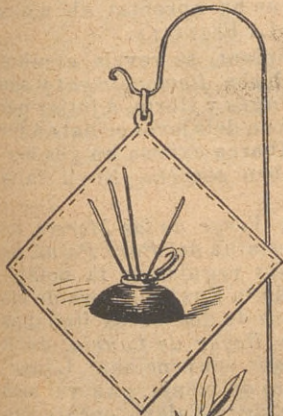
PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS GADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

G. GOMEZ DE AVELLANEDA.

—
¿Qui no coneix lo seu nom?
Fou la *Safo* americana,
la més insigne poetisa
que ha dat la terra cubana.

EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS.

V Y ÚLTIM.—ESCUPTURA.

Catalunya es, dintre d'Espanya, la terra dels escultors. No obstant, no tots los escultors catalans han concorregut á la Exposició del Parch, y no tots los que hi son hi tenen obras novas. Quants coneguts se troban al pas, al recórrer la immensa sala! Comensant per la colossal Verge de las Mercés, de 'n Sala, que sembla portar la batuta en aquell concert artístich, continuant pel *Cristo jacent*, de 'n Vallmitjana, qu' es una obra de mérit verdader, y acabant pels bustos en bronze de 'n Reynés *Alvíez* y *Cabeza á pájaros*, modelats ab un primor extraordinari, pujan á un número considerable las obras escultóricas que ja se 'ns havian donat á conèixer en anteriors concursos ó bé en lo Saló Parés.

També 'ls escultors s' han recordat dels companys que ja no pertanyen al mon dels vius. L' incomparable Nobas hi té un número d' obras que no baixan de 25, entre altrás lo *Torero moribundo*, que sempre brillará com una escultura magistral; l' infortunat Gamot un busto de manola y un moro fent oració, modelat ab un primor extraordinari, y 'l genial Oms lo deliciós grupo *L primer pas*, que representa una mare ensenyant de caminar al seu fillet, qu' es un portento d' expressió y de gracia.

Lo busto de D. Francisco de P. Rius y Taulet, de 'n Carbonell, ocupa un pedestal que s' aixeca al bell mitj de un jardinet.

—Aquest jardinet es simbólich—me deya un amich que m' acompanyava en l' excursió á través de la secció de escultura.

En efecte, difícilment hi haurá á Barcelona un altre arcalde més aficionat á omplir de jardinetes tots los recóns de la ciutat comtal.

* *

Recurrent la sala, van trobantse al pas, com obras que cridan més ó menos l' atenció, entre algunas de poca importancia y diversos barros destinats al comers, lo friso *Atila*, de 'n Rebarter, que té bastant moviment y també bastanta confusió; *Ismael en lo desert*, de 'n Claramunt, notablement modelat; *Un Duo* de Alcoverro, grupo de un trompa y un gos fós en bronze y qu' es un bonich treball de saló; *Chist!* de 'n Vancell, un pillet de platxa á punt de agafar un cranch, y un busto de dona de 'n Llimona, executat ab una gran sobrietat y ab un sentiment exacte del natural.

Arnau, qu' en poch temps ha escalat un lloch envejable dintre del art escultórich, 'ns convida á extasiarnos davant dels seus escoláns, una de las joyas del actual concurs, y 'ns fa admirar lo seu talent en són baix relleu *Traslació dels restos de santa Eulalia*, que té fragments de primer ordre, no menos que la pastositat del seu cisell en lo retrato del fill del marqués de Olérdola. Arnau anirá lluny.

Parera 'ns torna á posar davant dels ulls són elegant *Sant Joan Baptista*, y en un altre lloch del saló sa *Recompensa del treball*, grupo molt ben sentit que ja tinguerem ocasió de encomiar quan aparegué per primera volta en lo Saló Parés.

Tasso emula als escultors italiáns que cultivan la nota de la gracia. Apart de sos ben acabats retratos, entre 'ls quals n' hi ha un en forma de medalló, molt notable, exposa *Sant Joan en la*

professó, un nen vestit de sant Joan, que per haverse cansat, lo seu acompanyant ha de portarlo á coll, mentres lo bé se li enreda per entre las camas; y exposa ademés un bronze molt picaresch, titulat *Senza uccello! poverino*: un nen que plora perque l' aucell li ha fugit de la gabia.

Un mallorquí deya:—Es bergant diu que no té aucey y se li veu es pardall...

Lo sacrifici de sant Lluís Gonzaga es una nota que vol ser mística y resulta mústiga: la *Odalisca*, de Atché, es brillant; Montserrat se fa notar com un dels joves que caminan per mestres ab són grupo *Desamparados*, plé de sentiment, y ab són busto *L' avi*, plé de carácter. Torném á trobar al Atché, ab són busto de D. Jaume 'l Conquistador, que dóna més idea del temperament vigorós del artista, que del verdader carácter del célebre monarca de la casa aragonesa; Ghilioni ab dos tipos del teatro catalá, mostra sas notables aptituds, y Azapito Vallmitjana 'ns convida á pararnos un moment davant de la imatge en fusta de *Sant Joan de la Creu*, portant un nen escrofulós en brassos, l' única obra nova que ha dut á l' actual exposició, digna de figurar al costat de las bonas que hajan esculpit los antichs mestres de la vella escola espanyola que ennobliren las antigüas catedrals ab sos portentos.

Un *David*, de Borrás, que va fer lo miracle de tirar un cop de pedra á Goliath, sent manco dels dos brassos, es una figura de rostre expressiu: la *Venus*, de Sarti era l' encant dels soldats que visitavan l' Exposició, y casi de ningú més; Lo pintor *Viladomat*, de 'n Montserrat, está modelat ab garbo, y la *Formiga*, de 'n Campeny, es una de las bonas estatuas del concurs. Campeny té ademés espargits per la sala algún retrato y primorosos bustos femenins. Una *Colombina* y un retrato de D. Victor Balaguer, reunits l' un al costat de l' altre, forman una nota cómica, deguda á la casualitat, que ha aprofitat ab molta gracia 'l dibuixant de LA ESQUELLA.

Blay, un jove principiant, se revela escultor de notables qualitats ab són *Remordiment* y són busto *Del meu poble*; Pagés y Horta, á jutjar per són *Descanso*, es també un dels joves cridats á fer carrera; Vallmitjana Abarca exposa un gos hermosissim, intel·ligent, ben sorprés. No li falta sino lladrar.

Als dos costats de la *Verge de las Mercés*, de Sala, s' hi destacan l' estatua del *Pare Piqué*, de Alcoverro, qu' es bastant regular, y la notabilissima de *Jocellanos*, de 'n Fuxá: darrera de las botigas de reproduccions de dos casas italianas s' hi veu l' estatua de *Roger de Lauria*, de 'n Ferrer, qu' es algún tant convencional. Lo mateix autor hi té un busto de monja, que val més que l' estatua. L' *Atila*, de 'n Talarn, encare que resulta barroch, es molt briós: l' *Anyoransa*, de Carcassó, está expressada per una filadora que no fila: lo mateix autor exposa ademés un baix relleu y dos bustos; en Clarassó exposa la *Viuda*, una figura molt realista; la *Seducció*, busto ja conegut, y un *Borratxo*, que també era vist; Vancells, tres notables retratos; y Pagés Serratosa, la *Madona de Ripoll*, inspirada en lo quadro d' Enrich Serra.

Ab aixó y ab la *Verge* y 'l busto del marqués de *Serraulo*, de 'n Rodó; *Un pastor atrevido*, de 'n Pastor y Valseco, y *Esperando al cura*, de 'n Cardona, hauria acabat la ressenya dels escultors de la terra, si no quedés per citar lo *Bonjour*, de 'n Carbonell, qu' es una nota molt jo-

EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS.—ESCUPTURA.

yosa, y la *Medea*, de Atché, plena de vigor; pero exageradament romántica.

Dels estrangers es poch lo que pot citarse. La majoria dels italiàns han enviat estàtues de comers; y dels francesos se distingeixen Hirón ab sòn busto *Le Bleuët*, y Puech ab sòn *Sant Antoni de Padua*.

¡Ah! Me 'n descuidava. Precisament passava de llarch algunas obras de talla, que si no son las que valen més, son las que més costan, ó á lo menos aquellas per las quals l' autor ne demana una cantitat més grossa. Lo Sr. Baró y Servat exposa lo següent, segóns lo catálech:

	Pesetas
Túnel de S. Gortardo.	150 000
Casa muer'a.	40,000
Paisaje.	25,000
Paisaje.	25,000
TOTAL.	240,000

O siga una fortuna. Com hi ha món voldria ser millonari per fer un punt d' home. Compraria las quatre maravellas del Sr. Baró y Servat, y al primer día d' hivern que 'l fret se deixés sentir, las tiraria á la xamaneya, no més que pèl gust de poder dir:

—Avuy m' hi escalfat las mans ab 48,000 duros de llenya.

SALA (1038).—La Verge de la Mercè dirigint la Banda municipal.

Si la Revista no s' hagués allargat tant y la Exposició no estigués próxima á la clausura, encare podríam parlar de la secció de arquitectura, grabats y arts decorativas, en la qual hi ha també alguna cosa digna de ser vista.

Me concretaré á recoménarlos dos traballs: lo plan de urbanisació de la *Fransa xica*, degut al inteligent arquitecte Sr. Amargós, y 'ls notabilíssims planos arquitectònichs de M. Marcel, *Hôtel de Bourghervalde*.

Es de lo millor qu'hem vist en aquest gènero. Y ara perdoni 'l lector que durant tantas semanas haja deixat en-suspens la mèvas crònics festivas, tenint en compte que 'ls artistas que ab tanta brillantès han realisat la *Exposició de Bel·las Arts*, mereixian aquesta mostra de consideració que ha volgut pagarlos LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, ab la intermediació del seu carinyós amich y sincer admirador,

P. DEL O.

GALERIA DE RETRATOS AL NATURAL.

I.

LA TAFANERA.

En l' àlbum de mon amich en J. M.ª Bernis.

SONET.

De 'ls pisos dels vehins jamay n' es fora,
tafanejant si tènen ó no tènen;
de tots la vida sab, d' ahont provenen,
si son casats... ó no, tot ho olora.

Sab si una sogra, bè viu ab sa nora;
sab los que beuhen ví, de quant lo prenen,
si per estolviar, lo llum no encenen
y si van á dormir molt tart ó d' hora.

De tot dòna rahó la tafanera
dels pisos, lo quin es més visitable,
si 'ls mobles son dolents, bruta la ayguera,
si no l' escombran may, y 'l més probable
es que qui veji 'l seu, de cap manera
sabrà si alló es un pis ó bé un estable.

DOMINGO BARTRINA.

LA NIT DE SANT JOAN.

Lo qu' es aquest any, l' Arciseta está resolta á sortir de duptes. Vol, necessita, es indispensable que sápigam quin ha de ser lo seu porvenir, y ha pres totes las midas pera que no li succeheixi lo que li va passar l' altre any.

¡Quin disgust, pobra xicot! Ella s' havia ja preparat los tres ous corresponents; tenia á punt la copa plena d' aygua cristalina, estava ab l' oído alerta esperant que toquessin las dotze campanadas de mitja nit... y en lo moment en que anava á realisar la solemne operació, quan las dotze horas sonavan, un ou li va caure per terra, la copa d' aygua se li va volcar y tots los seus afanys y cuydados van venir á resultar inútils.

¡Ah! No li passarà aixó aquesta vegada. Ha jurat no atolondrarse y guardar tota la serenitat que l' acte requereix, y á més fa la cabalística operació per partida triple: ab los ous, ab los escardots y ab las favas.

Entre ella y sa mare s' ho han combinat tot; pero la idea es de la noya.

—¿Sab qué pensava jo?—va dir aquesta á l' autora dels seus dias:—que aixó de refiarse únicament d' una probatura no es gayre convenient, sobre tot tractantse d' una experimentació que no més pot ferse una vegada al any.

—¿Donchs cóm vols arreglarho?

—Fent á un mateix temps totes tres cosas...

—Mirá que aixó si no 's fa mentres tocan las dotze no val ..

—¿Oh! ¿que 's creu que ab l' estona de tocar dotze campanadas no 's pot enllestir tot? Además, vosté ja m' ajudarà.

EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS.—ESCULTURA.

RIERA CASANOVAS (1035).—Un renech escultórich, ó l' alegría plástica dels ulls de poll.

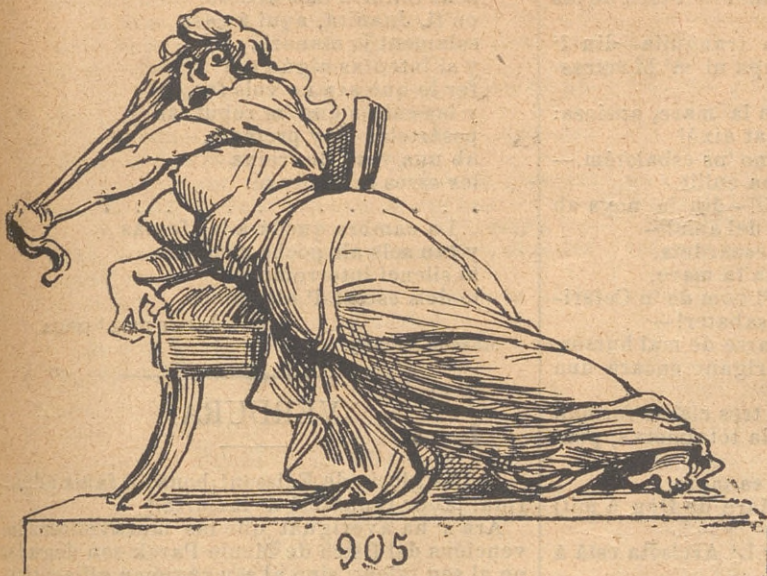

CAMPENY (934 y 932).

Ella:—Animis, D. Victor.

Ell:—Déjame mujer... A la meva edat no estich per broma.

EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS —ESCULTURA.

ATCHE (905) — Una dida atacada de mal de Sant Pau.

—Tant com vulguis, mentres la méva intervenció no puga perjudicarte...

—No; no haurà de fer sinó trencar los ous y anàrmels donant: lo demés ja m'ho arreglaré jo.—

L' Arciseta, com á tenir promés oficial no 'n té; pero en honor de la veritat s' ha de dir que hi ha tres joves que ab més ó menos persistencia li tiran piropos y li dirigeixen miradetas b' instant incendiarias.

L' un es lo fill del amo de la casa: un jove guapo, estudiant de lleys, rich.

L' altre es lo qui porta 'ls llibres d' un magatzém de drogas que hi ha dugas portas més avall de casa seva: no es rich ni es pobre; una mitjanía que faria de bon arreplegar.

Lo darrer sí qu' es un *pelón* en tota la extensió de la paraula: es l' ataconador de la escala de casa seva.

Pero l' Arciseta pensa, ab moltissima rahó:

—Una pobra no pot esperansar gran cosa. Si logrés casarme ab lo fill del amo, magnífich; si aquest no fós per mí y 'm demanés lo tenedor de llibres, Déu n' hi doret; y si cap dels dos se determinés á péndrem per dòna... bon goig si podia arreplegar lo sabater del portal.—

La vigília de Sant Joan, després de sopar, la noya comensa á arreglar metòdicament las sévas cosas.

Agafa tres favas: ne pela una del tot, un' altra fins la meytat y deixa l' altra ab la pell sencera.

—¿Veú?—diu á sa mare, qu' está presenciant embadalida, los preparatius:—si surt la pelada, 'm casaré ab lo sabateret; si arreplego la de mitja pell, seré péel dependent del magatzém, y si 'm toca la fava sencera, llavors, no hi ha més, si 'm toca la fava sencera, llavors, no hi ha més, voldrà dir que m' haig de casar ab lo fill del amo. Tingui, vaji al meu quarto y tiri vosté ma-teixa las tres favas sota 'l llit.—

Feta aquesta delicada operació, engipona 'ls escardots: talla las flors á tots tres y ab una agulla de cap á cada hu, hi clava respectivament los paperets portant cada qual lo nom de un dels candidats.

—L' escardot que floreixi —diu l' Arciseta—se-

rá 'l que porti 'l nom del que ha de casarse ab mí. Tingui... ¿ahónt las ha tiradas las favas?

—Sota 'l cap del llit—respon sa mare.

—Pues los escardots déixils als peus.—

L' arreglo dels tres ous es més senzill. Prepara la copa d' aygua, posa 'ls ous, dintre d' una panereta, sobre la taula, pera evitar que rodolin y n' hi caygui algun com l' any passat, y espera resignadament que arribi l' hora clásica, la campanada repartidora de infortunis y felicitats.

¡Nang! ¡nang! ¡nang!... Ja sonan las dotze...

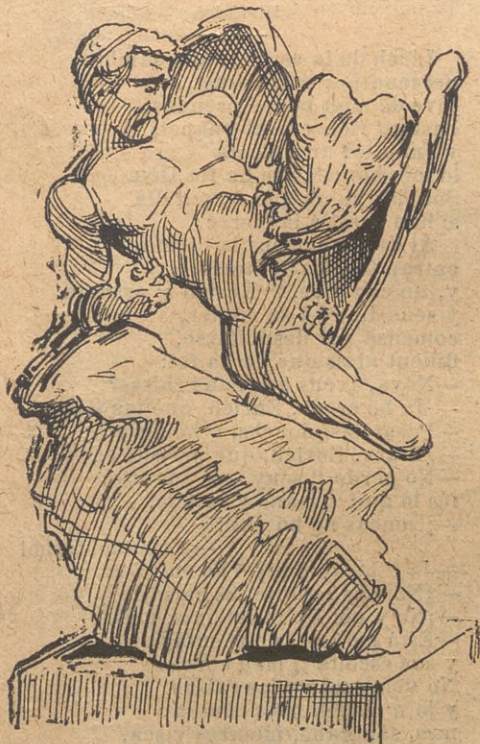
—¡Vingan los ous!—crida l' Arciseta.

Sa mare 'ls hi entrega trencats y la noya tira las tres claras dintre de la copa d' aygua. Corra i immediatament al seu quarto, palpa sota la capsalera del llit y arreplega

una fava; se dirigeix als peus y recull presurosa 'ls tres escardots...

En aquell moment acaba de tocar la derrera campanada. La operació ha anat bé: tot s' ha

EXPOSICIÓ DE BELLAS ARTS.—ESCULTURA.

OMS (sense número).—Un pobre prés esgarrat fentse gratar per un aucell.

realisat dintre del espay que marca 'l toch de las dotze horas...

—Per aquest cantó estich tranquila—diu l' Arciseta:—no hi fet cap trampa ni m' hi retrasat gens...

—¿Y 'l resultat?—murmura la mare, ansiosa: —¡veyám, veyám, cóm ha anat aixó!

—Examinémho ab calma y no 'ns esbalotém.— Primer miran la fava que ha cullit.

—¡Es la que t'è tota la pell!—diu la noya ab alegria:—¡m casaré ab lo fill del amo!

Després passen revista als escardots.

—¿Quin ha florit?—pregunta la mare.

—¡Ah! Miri... lo que porta 'l nom de 'n Ceferino... ¡M' haig de casar ab lo sabater!—

L' Arciseta comensa á posarse de mal humor.

—Veyám la copa—diu, abrigant encara una esperansa.

Mira la combinació que las tres claras forman dintre del aygua... y 's queda tota motxa, pensativa, freda...

—¿Qué hi veus?—pregunta sa mare.

—Repari: hi ha com una Mare de Déu á mitj vestir... ¿Qui ho entén aixó?—

Segueix un rato de silenci. L' Arciseta está á punt de rompre á plorar.

—Noya—diu sa mare repentinament:—me sembla que la cosa no pot ser més clara. Las favas diuhen que t' has de casar ab un rich, los escardots declaran que t' has de casar ab un pobre y la copa demostra que t' quedarás per vestir Mares de Déu... ¿No trobas que, fet y fet, una cosa ó altra ha de ser veritat?

A. MARCH.

LOS PANTALONS DE L' ENRICH.

(Histórich.)

Lloch de la escena: una cambra;

personatjes: l' Enriquet, jove de molt bonas prenas, bastant rich y molt guapet; y Juanita, una xicota lo més bonich que ha fet Déu. Son dos nuvis que aquell dia s' han casat á la Mercé.

Al donar comens la escena entran los dos de brasset y, un cop dins, l' Enrich s' assenta y sens dir ré á sa muller, comensa per despullarse, dihent aixís que ho ha fet:

—Noya, ¿veus aquestas calsas?

—¡Ja ho crech, Enrich, que las veig!

—Pósatelas, donchs, t' ho prego.

—¿Y ara, Enrich, que pertés lo seny?

—No perdo 'l seny, no, Juanita;

fés lo que t' mano y callém,

—¡Doncas no ho vull!

—¡Créume, fesho!

—Ja t' he dit que no ho vull fer.

—¿No vols posarte las calsas?

—¡No y no! No insisteixis, més.

—Está molt bè, no t' enfadis;

y ara escolta 'l meu concell:

No vols posarte las calsas

y jo n' estich molt content;

mes, sápigaho, mentres visca,

las calsas jo las duré;

jo seré l' amo de casa,

jo faré lo que voldré

y obraré com me convinga,

sens faltar á mos debers; en fi, Juanita, aquí á casa solament jo manaré, y si intentas algún dia fer lo que ara no vols fer, y las calsas que 'm rebutxas posártelas may pretents, ab una vara de freixa los ossos te trencaré.

La cambra quedá á las foscas y tan sols als poch moments lo silenci interrompia lo dols esclat d' algún bes.

JAPET DE L' ORGA.

Masnou, 14 juny.

VERDURA.

¡Adiós gloria de Edison! ¡bona nit fama adquirida! ¡abur reputació d' immortal!

Ara s' ha averiguat que las maravellosas invencions del fisich de Menlo-Parck son degudas no al seu talent, sino al seu régimen alimentici.

Si Edison menjés biftechs, llonzas, llomillo y pollastre rostit, seria un paysá qualsevol, un geni á l' altura de 'n Cos Gayon ó en Fabié. No tindriam llavors lo fonógrafo, ni la llum eléctrica, ni 'l micrófono, ni 'l aereófono, ni tota aquesta serie de fonos de que avuy disfruta 'l género humá.

Pero Edison no tasta may carn; es vegetariá, y á la alimentació de verduras deu la penetració y la poderosa inventiva que li ha fet trobar tants y tan admirables progressos.

Un diari dels Estats-Units ho ha descubert, y desde aquest moment la fama del popular inventor ha baixat lo menos deu graus.

Perque es lo que la gent diu:

—Si las bledas, lo bróquil y 'ls espinachs es lo que li ha fet tenir tant hermosas ideas, ¿de qui es lo mérit? ¿De l' Edison? No, senyors; dels espinachs, de las bledas y del bróquil—

A horas d' ara ja hi ha una pila de nort-americanos que han tirat enlayre las graellas y l' ast, y 's dedican exclusivament á recullir cebas, naps, rabes y escalunyas y demés exemplars del regne vegetal.

—¡Visca la verdura!—diu que cridan los yankees.—

D' aquesta feta las patatas han pujat de tal modo, que avuy val més una lliura d' aquests tubérculs que no pas un bè de cinch arrobas.

A Espanya també comensa á fer prossélits la doctrina vegetariana.

Conech una senyora que al enterarse de las noticias arribadas del Nort América, va cridar al seu fill, un noyet de vuit anys que mostra molta disposició per llegir y per colleccionar sellos.

—Caimitu—va dirli:—desde avuy no menjarás més carn.

—¿Y donchs qué? ¿peix?

—No, fillet: verdura, res més que verdura. Lo vert es l' aliment que desperta la inteligencia y eleva 'ls homes á las més altas posicions.

—¿Y no podré menjar ni confitura?

—No.

—¿Ni carmetlos?

—Vert, vert, no més vert.—

Y desde aquell dia, cada tarde treu lo noy á

fora, y l' obliga á pasturar pèls camps d' aquests encontorns.

La bona senyora 's figura que dintre del gènero vert, no pot haverhi res tan sà y alimentici com l' afuls.

Vels'hi aquí las conseqüèncias d' haber fet públich lo sistema de vida de Edisson.

Per cert—tornant á aquest senyor -que ara m' acut una idea.

Es ja sapigut que 'l famós fisich ha guanyat ab los seus invents una pila de milions.

¿No seria just y equitatiu que 'ls hi fessin tornar, ara que s' ha sapigut la causa dels seus descobriments?

Jo no 'l pagaria ab moneda á un home aixís, sinó únicament ab coronas de llorer.

Ja que 'l vert ho fa tot, verda ha de ser també la recompensa.

MATÍAS BONAFÉ.

FAM ARTÍSTICA.

A MON BENVOLGUT AMICH EN MODEST PONT.

Diálech que hi recullit al palau de Bellas Arts.

La conversa la sostenen dos pintors molt afamats.

—¡Hola, noy! ¿Que no hi tens res?...

—¡Ni ganas!

—¿Per qué?

—Veurás:

com que tinch molts enemichs entre 'ls membres del Jurat, com tú comprens, no hi volgut exposarme á algú fracás.

—¡Bèn fet, xicot! ¡Molt bèn fet!

—¿Y tú?... ¿Qué hi tens exposat?...

—¿Qué hi tinch, dius? No me ho preguntis, perque lo que m' ha passat,

casi bè faria riure si no fes casi... plorar.

Figúrat tú que tenia

ja l' assumpto preparat;

modelo... res més faltava,

pero noy; tot d' un plegat,

va venirme una *casussa*...

¡Quina carpanta més gran!

¡Quin mal de cor! ¡Quina gana!

ó més bèn dit: ¡Quina fam!

En menos de vint minuts,

puig ni un quart hi vaig estar,

me vaig menjar la modelo...

—¡Qué dius ara!

—La vritat.

—Pero, ¿cóm?

—¿Cóm? Ab patatas.

—¡Recristina!

—Tú ja sabs

que per pintar bodegóns soch una especialitat...

Anava á pintarne un;

un amich me va deixar

una llebra per modelo,

y jo... me la vaig menjar.

LLUIS SALVADOR.

ACUDITS.

A casa de un naturalista:

—¿Qué se li ofereix?

—Venia á veure si 'm voldria comprar aquest exemplar de petxina.

Lo naturalista, després de mirarla ab alguna detenció:

—Aixó no es cap petxina

—¿No? ¿Donchs qu' es?

—L' unglá de un dit gros de peu.

—¿La gracia de vosté?—van preguntar á n' en Pau, qu' es un home que acredita 'l seu nom y que no sabia ni 'l sentit de la pregunta.

Afortunadament allí havia la seva dona pera tréure'l de apuros.

—La seva gracia—digné aquesta—está tota en emborratxarse.

DOMINGO BARTRINA C.

L' amo de una botiga diu al aprenent:

—Noy, vés á dalt y pregunta á n' en Magi qué fá.

Després de una estona l' aprenent torna.

L' amo:—¿Ja has fet lo que t' hi manat?

—Sí, senyor.

—¿Y qué t' ha dit que feya en Magi?

—Oh, no m' ho ha dit pas.

—¿Pero tu no ho has vist?

—Jo sols he vist que feya... 'l sort.

A un subjecte varen preguntarli quina edat tenia, á lo qual vá contestar sense inmutarse:

—¿Ara? Setanta tres anys.

—Aquesta sí que no passa...—saltá un.

—¡Sí que, amigo, está de broma!...—afegi un segón.

—Pero ¿cóm s' explica,—afegi un tercer,—si ni tan sols li apunta un cabell blanch?

—Molt senzill,—contestá l' interpelat,—trenta cinch anys que tenia y trenta sis que n' he fet avuy, vajan contant: á mi 'm sembla que fan setanta tres.

A. RÍUS VIDAL.

LLIBRES.

LOS CENT CONCELLS DEL CONCELL DE CENT.

Créguinme á mi que d' aquest llibre n' hi ha un tip, pero es un tip de riure. Potser may han rigut tant; ja 's poden preparar y posarse la mà al ventre y descordarse 'l cinturón los que 'n portin.

Va precedit del prólech d' un bibliófil, un tal Joseph Maria Busca-engrunas, que ja 'ls dich jo que de menudencias 'n conté més qu' un arrós d' aquells de las set *fesontas*. Tot son micas y rebuscaduras, tot son citas, y ditzos, y refráns, per probar que aquests sempre tenen rahó, fins quan no la tenen. ¡Si 'n sab de cosas lo tal Busca-engrunas! Pero de cosas d' aquestas que, com ell diu, son la terragada de la moral, los perdigóns de la sabiduría. En fi, es un d' aquestas sabis que no saben res á forsa de saberho tot, pues que de tot no 'n saben més que alló que no importa á ningú. Pero al fi y al cap passan per uns pous de ciencia, encare que aquesta siga estantissa y mullada com l' humitat dels mateixos (vull dir dels pous, no dels sabis).

Hi veurán luego en lo dit llibret (es á dir, si 'l compran) un prólech del frare que ha escrit los concells, prólech escrit en catalá antich que ja 'ls dich jo que pot anar. Allí explica cóm escrigué las ditas veritats incontestables y cóm lo

Pare Etern li va donar confort y ajuda, recomanantli la paciència y dihentli: *No t' arronsis.*

Després hi han dos oracions á sant Jordi y á sant Jaume, que no podém menos de transcriure'n una perque nostres lectors pugan fèrsen ben bè càrrech. La de sant Jordi diu així, ortografiada en catalá del que ara 's parla:

Sant Jordi, sant Jordi,
vullau que 'us recordi
si aranyes mateu,
que ni han de tan fines
quí filen tranyines
que no les veyeu.

Segueixen los *Cent concells*, y ara vé lo bó. N' hi han per tothom, per pobres y ríchs, per sabis y per ignorants, pèls qu' están alegres y pèls que están tristos, pèls homens y per las donas, y fins pèls mallorquins. Los uns son morals, los altres literaris, los altres financiers. Ni han que versan sobre la religió, com aquell de

Al cap devall d' una anyada
ceat picotíns de cibada,
es una cosa enrahonada
per un cabildo.

D' altres son comercials ó, millor dit, financiers, y son capassos de fer la fortuna de qualsevol que tiri per Rostchild, com lo de

Procura tenir dinés,
sigan tèus ó dels demés.

D' altres son essencialment militars, com lo de

Mal caminará un soldat
si t'è qu' estarse assentat.

D' altres son polítichs ó socials, com los de

Los que agafen los serenos
son gent de poch més ó menos.

Per més que sías poderós,
sempre haurás de fer de cos.

D' altres revelan un profund coneixement de la marina, com aquell de

No tothom que está embarcat
vol dir que ja está ofegat.

Tambè n' hi ha d' artistichs, y no pochs, tals com los de

L' art que no t'è religió
poch farà sants de cartró.

Res més lluny del ideal
qu' un Manaya ben formal.

De històrichs ne trobarán, com lo de

Los sabis no están segús
de que 'ls sants menjessin llús;

ó be

L' Historia no diu de Cristo
que hagués encés may cap misto.

En fi, coneixement práctic de la vida y de las vanitats de las cosas mundanas, com los de

Donas, flors, música, aucells,
qüentos nous, romansos vells.

A casa de Maturrangues
no hi vaijis á buscar gangues.

Si descuidas ton forat,
potsè l' trobarás tapat.

En fi, com demostra 'l senyor Busca-engrunas, en aquest plat tothom hi ha anat á picarhi; totas las coleccions posteriors, desde la de Fra Anselm Turmeda á la de don Pau Milá, totas están plenas de refráns que evidentment han estat trets dels CENT CONCELLS DEL CONCELL DE CENT, escrits

de má de Fra FELIU PIU DE SANT GUIU, *Sant home canonje que feya pessebre*, y aixó que 'ls escrigué ja en lo sigle XIII.

Al final hi trobarán una definició dels *Set pecats capitals* tan ortodoxa, que podria figurar en qualsevol doctrina. Y si no ho volen créure, ja veurán, cómprinlo, no 'ls costará més qu' una pesseta á can López y per tot arreu, y aixó que hi ha uns grabats del temps de la picó, que ja 'ls dich jo que son ben distrets.

Donchs nada, estém entesos, lo compran y jo 'ls hi asseguro un tip de riure, y ben cert que dirán ab mi, alló de *Val més aquí que á cal apotecari.*

P. D. ¡Ah! 'M descuydava de dirlos que lo llibret ha estat imprés *A l' ectampa de l' Àvenç, á can Maçó y Caças, ala porta Ferrisa.*

MOSSÉN BORRA.

A CAU D' ORELLIA.

Tu ets la nena més hermosa,
ets talment un angelet,
dons perfums de clavellet,
ets la flor més olorosa.
Tens ullets de blau de cel,
tens lo front de seraff,
lo llabi tens de carmí,
ets nineta món anhel.
Contesta ara que 'l cor frisa
pera saber la vritat,
digam ab ingenuitat:
¿la dus neta la camisa?.

J. MALLOL.

La nit que precedeix á la festa de Sant Joan, solen los teatros celebrar l' animada verbena convertintse en una especie de sucursals de ca 'l Afarta-pobres, donant per pochs diners funcions mónstruos compostas de un sens fi d' actes, y amenisadas en aquells locals que tenen pati, com per exemple 'l *Tivoli* y *Novedats*, ab castells de fochs artificials, que contribuheixen á aumentar l' animació y la varietat.

Aquest any ha sigut com los demés, y si be al Parch se celebrava la Kermesse, Barcelona es tan gran y la nit de Sant Joan tan animada, que hi ha hagut gent per tot.

Clavé tenia rahó:

«Noche magnífica,
noche sin par:
bella es la vispera
del buen San Juan.»

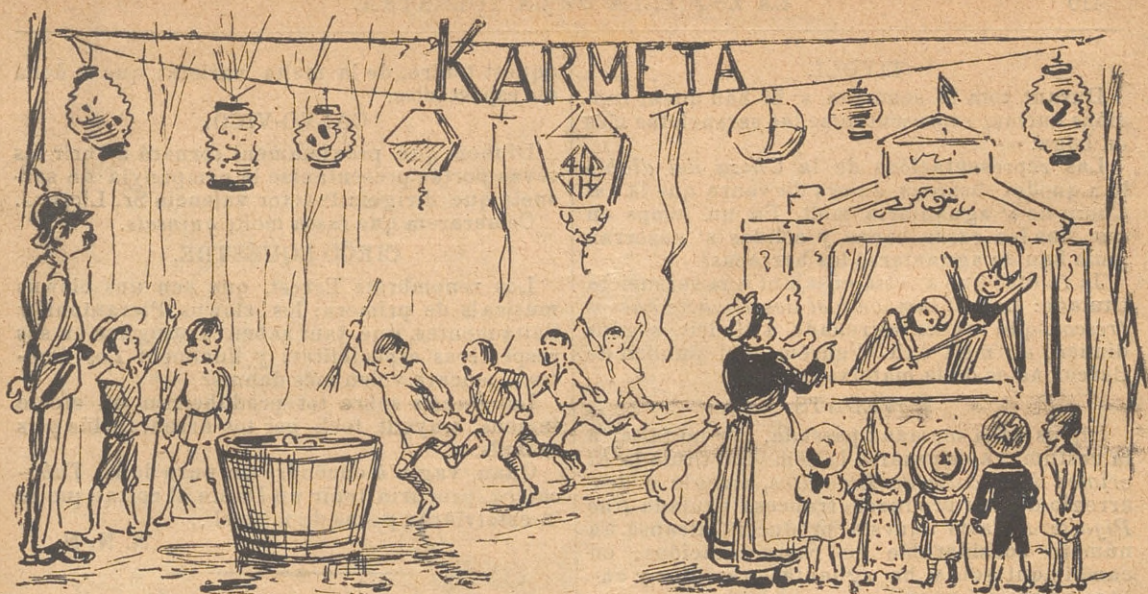
Y ara passém revista:

CIRCO.

Hi funciona una companyia de pantomima que no he tingut encare ocasió de anar á veure.

¡Pobre teatro del carrer de Montserrat! Al hivern no pot alsarse; ¿cóm ha de lograrho en l' época de las calors?

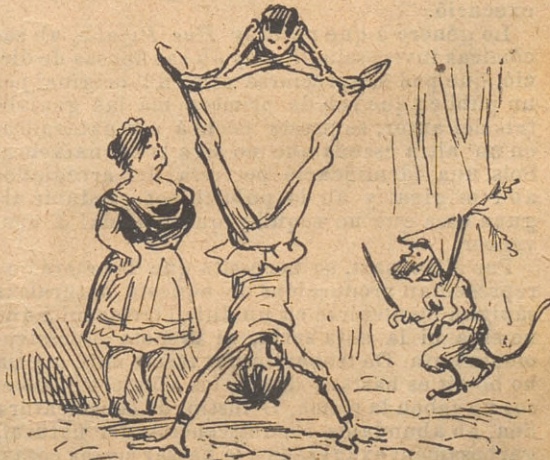

L' espectacle més gentil
es la sortija infantil.

¡Putxinel·lis! Vida vella
de 'n Cristófol y en Titella.

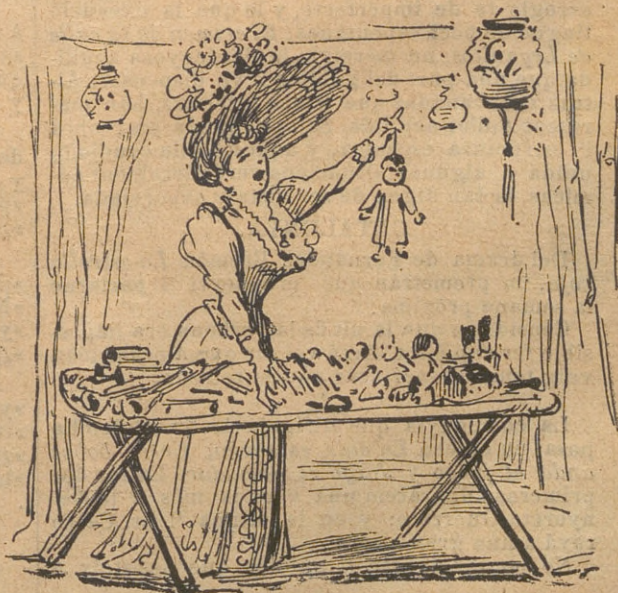
Fantasmagòria, il·lusió:
quadros á mitja claró.

Secció de las forsas vivas
y contorsions instructivas.

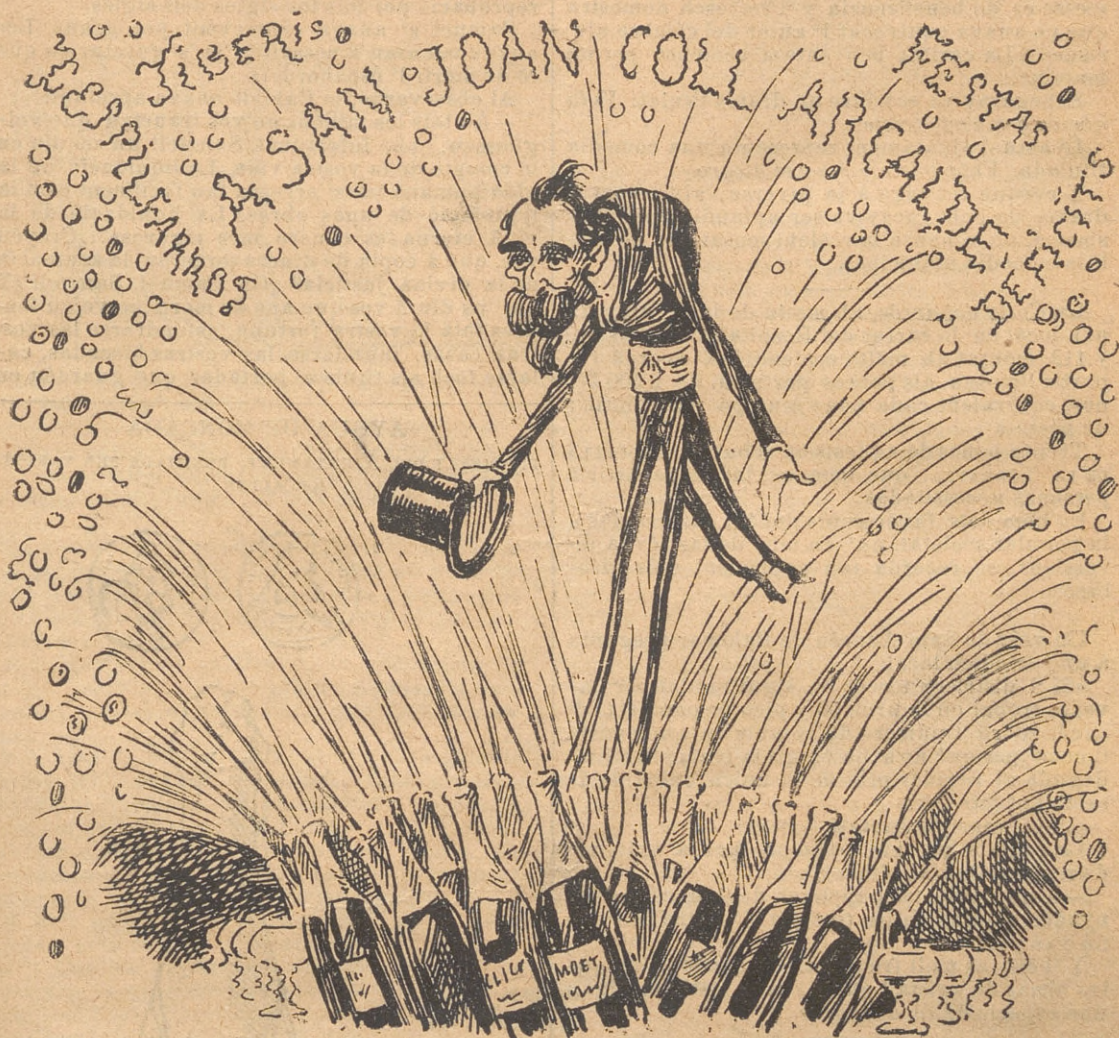
¡Olé ya! Balls espanyols,
patadas y giravols.

Venta benèfica. — ¡Avant!
¡que tot s' está rematant!

LA «KARMETA» DEL PARCH.

Per coronament dels fochs
y despedida triunfal,
aquest diu que tè de ser
lo gran ramillet final.

la nit va pregonant que vol vení;
la lluna á fer sortida está resolta,
y 'l cant del rabadá ja no s' escolta,
y 'l plany de la donzella dona fi.

Los núvols van prenent formas extranyas;
los xaragalls dels fossos del torrent
rodolan salpicant las verdas canyas,
y monstres ne pareixen las montanyas
y un manto de trist dol lo firmament.

Y l' aygua á doll saltant de las resclosas
y 'l vent bronzint ab ira concentrada,
arrencan del espay notas confosas
que 's perden per las covas tenebrosas
com ecos d' una orquesta endiatblada.

¡Passá aixó cap al tart!... Y aquí m' aturo;
no 'm vinguis pas, lector, ab manganillas;
que t' agradaba un xich, ja m' ho figuro,
pero veig un amich que 'm deu un duro
y primé son los rals que las quintillas.

MARCELINO SANTIGOSA.

L' Ajuntament que presideix D. Joan Coll y Pujol s' explica qu' es un gust.

En las sévas postrimerías vol endurse'n un recort perdurable de la séva estancia en la Casa Gran.

Y á fi de lograrho no celebra una sessió sense efectuar grans fornadas de nombraments y sense treure del forn grans cuytas de dictámens.

Tot de un plegat se recorda de que á Moncada s' están fent obras per la conducció d' ayguas á Barcelona, y cap á Moncada se 'n van los regidors á buidar unas quantas ampollas de Champany, digne coronament de l' arrós de despedida.

Se tanca l' Exposició de Bellas Arts, y ab tal motiu celebra una Kermesse, y ab motiu de la

Kermesse organisa un gran refresch. La Kermesse es de beneficència y 'l refresch demostra que no anava equivocad l' autor del célebre aforisme: «La caritat ben entesa comensa per un mateix».

Echegaray va escriure un drama titulat: *Vida alegre y muerte triste*.

L' actual ajuntament representa una comedia titulada: *Vida triste y muerte alegre*.

Y perque tot siga a la inversa, aixís com lo drama de Echegaray va ser aplaudit ab entusiasme, no hi haurá barceloní sensat que no xiuli la comedia municipal.

La Colla del arrós, ab motiu de inaugurar un nou local en lo carrer del Hospital, números 110 y 112, montat ab molta esplendides, acordá repartir limosna als pobres per medi de 2,500 bonos, equivalent cada bono á un pá y 50 céntims de pesseta.

Trenta bonos de aquests ha rebut LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, que hem cuidat de repartir á personas necessitadas.

En nom dels favorescuts doném las gracias á la popular societat, qu' en mitj de las sévas diversions, se recorda tan noblement dels infelissos.

Un vehí de Sant Andréu de Palomar pregunta á un periódich local:

«Si 'l districte tercer ha sigut anulat per haverse trobat en la urna 50 y pico de papeletas d' excés sobre 'l número de votants de que consta 'l cens ¿per qué no s' ha exigit la responsabilitat deguda al regidor president, únich culpable de semblant miracle?»

¡Vaya unas preguntas!

Lo regidor president sempre podrá eximirse de responsabilitat, dihent:

—Algunas de las papeletas devian estar prenyadas. ¿Quina culpa tinch jo si dintre de l' urna van parir?

Y 'l cas es molt freqüent. No sembla sino que las urnas de cristall que avuy s' estilan, sigan una especie de *incubadoras*.

Rebo una extensa carta de Barceloburg (Alemania) donantme compte minuciós del nou giro que ha prés la célebre qüestió de la fatxada de la Séu.

Procuraré extractar la citada carta, en vista de que la molta abundancia de originals no 'm permet publicarla íntegrament.

Afirma 'l nostre corresponsal que, després de prop de tres mesos de haverse fet públicas las intencions malévolas del famós Samuel de la tribu de Roboam, quan la noticia havia corregut tot Europa, provocant per tot arréu los comentaris més sabrosos, se celebraren algunas entrevistes entre 'ls hebréus y 'l cabildo, en las quals se derramaren per aquest últim llágrimas molt amargas.

Afegeix lo corresponsal de Barceloburg, que sortí 'l Sant Cristo gros clamant contra la codicia dels juhéus, castigada terriblement en la vida futura, ab penas indescriptibles.

—Vos, Samuel, li deyan, sou ja molt vell, y 'ls milions que havéu arreplegat no vos los ne duréu á la sepultura. La fatxada de la Séu pesarà sobre la vostra memoria com una eterna maledicció. Lo que havia de ser gloria vostra y dels

vostres successors, se convertirá en una eterna reprobació per tots los sigles dels sigles.

Samuel s' anava conmovent per graus. Los anys comensan á pesarli y 'la seguretat en que té de morir l' espahordeix.

Al observarho, lo Cabildo anava apretant:

—Ab tots los milions no vos trauriau que volguesseu, ¡oh, infortunat Samuel! un sol dia en lo compte de la vostra vida. La liquidació de la vida humana nó s' arregla tan fàcilment com la liquidació de unas obras. La liquidació de la vida eterna es encare més rigurosa. ¿Creyéu vos, que á copia de diners torceréu la sentència de la divina justicia? ¡Oh Samuel, Samuel! ¿Y qui 'us diu á vos que ans de morir no vejeu fondres tota la vostra fortuna, esfondrarse las vostras casas, inundarse las vostras hisendas, ca-larse foch als tituls al portador que guardéu en

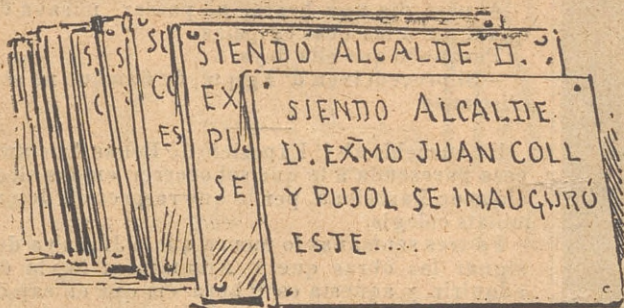
AYGUA DE MONCADA

PROPIETAT DEL AJUNTAMENT, PREMIADA PER VARIOS ARCADES.

Dóna ánimo, fortifica, ajuda á anar y á venir, fomenta molt la eloqüencia y, sobre tot, fa pahír.

¡VANITAS...!

Durant aquests dies, diu que 'ls marmolistas no s' entenen de feyna fent lápidas y més lápidas.

la vostra caixa?... Més rich que vos era Job, y 's consumí miserablement entre la podridura de un femer. ¡Oh! ¡Teméu las iras de Jehová!...

En aquest punt, assegura 'l corresponsal, que Samuel caygué de genolls en terra als peus del bisbe Kataling, qui donantli ab tota l' ànima una santa benedició, l' absolgué de tota culpa, convenint y acordant:

1.^{or}: que Samuel publicaria un comunicat en un dels periòdichs més llegits de Alemanya, desmentint las malas intencions que se li atribuïan.

2.^{on}: que 'l cabildo faria, per la seva part, lo mateix, insertant en lo *Bulleti oficial eclesiàstich* de la diòcessis de Barceloburg, un escrit, aixecant fins als núvols a Samuel de la tribu de Roboám y no deixant bons ni pèls gossos, als periòdichs impios que de tot trauen partit pera sembrar la maranya en lo remat espiritual.

Y 3.^{or}: que a fi de sellar per sempre més la bona armonia entre 'l Cabildo y Samuel, aquest coronaria la construcció de la fatxada, edificant lo cimbori de la Seu, desde la punta del qual, que será molt elevada, l' ànima del generós donador pujará més fàcilment al cel, fent pam y pipa a todas las malas llenguas, que no creuhen en la conversió sincera de la rassa hebrea.

Tal es, en substancia, lo que 'ns comunica 'l nostre actiu y zelós corresponsal de Barceloburg (Alemania).

La conversió de Samuel ha produhit tan bon efecte, que 'l cabildo de aquella catedral, en senyal de alegria, ha acordat tornar a restablir lo dret de la llosada, valentse al efecte de la pesseta que pagan en aquella ciutat tots los feligresos que contrauhen matrimoni.

Y com la tal pesseta allà a Barceloburg la recauda un passamaner, lo dret de la llosada pendrà un nom més apropiat.

En lo successiu se 'n dirà: 'l dret de la borla.

A Sevilla s' ha tornat boig un jove, ¿de qué dirían?
De haver tret la grossa de Madrit.
Aquest sí que podrà dir que l' ha ben tret.

Un marqués al declarar en la causa que 'ls tribunals de Madrit están seguint al famós Pep dels Ous, ha vertit una idea, digna de ser coneguda. Calculant lo poch que reditúan los consums a Madrit, indica la conveniencia de suprimirlos, ó bèn de imposar una contribució industrial als que 's dedican al matuteig.

Tal com van las cosas y seguint la màxima: «de lo perdut traune partit», no sería extrany que ab lo temps fos considerat com una industria subjecta a contribució l' art de apropiarse de lo agé, sense permís de son duenyo.

Ab lo qual tindriam lo gremi dels lladres de primera classe. ¿Eh que sería bonich?

Aquest dia 'l *Diluvi* donava compte de un viatge dels coloms missatjers de la Exposició de plantas y flors, en los següents termes:

«El viernes último fueron soltadas desde Camallera, cerca de los Pirineos, con destino a esta capital, siete palomas, que salieron de aquel punto a las seis y treinta y tres de la mañana, llegando a ésta a las ocho y veintisiete de la misma, empleando, por tanto, en el trayecto una hora y ochenta y cuatro minutos.»

Deixant apart aixó de una hora y *vuytanta quatre* minuts, manera de contá 'l temps que sols se pot realisar ab aquells rellotjes que marcan tres quarts de quinze; segóns las bonas reglas aritméticas, lo temps just que 'ls coloms

BARCELONA Y L' ALCALDE.

—Senyor Coll, escolti.—Digui.

—Avants de que se'n anés, ¿no podria arreglá aquella qüestió sobre 'l *Parch-Fanrés*.

FILLAS D' EVA.

Fot. Reutlinger.—Paris.

Sí, senyora, t'è 'l cabell hermós, boca deliciosa, ulls bonichs, bona garganta, bons brassos, bons... vaja, està bè de per tot arreu.

invertiren en lo viatge es de una hora y cinquata quatre minuts.

Tinguího present lo *Diluvi*.

Y no olvidi que per contar malament se va perdre *La Salvadora*.

La corrida de toros del diumenje va anar molt descomposta.

Ni 'ls toros eran lo que corresponia que fossen, atés lo elevat dels preus de la entrada, ni la quadrilla va distingirse gran cosa.

Fins la presidencia va estar desacertada.

Vaja, que ab un quant temps que l' empresa actual tinga la plassa, la Societat protectora dels animals li haurá de concedir un premi, porque, ó molt m' enganyo ó logrará que á Barcelona 's perdi l' afició á aquesta classe d' espectacles.

L' arcalde de Sant Gervasi va morir poch menos que assistint á la professó que s' estava celebrant ab motiu de ser la festa de aquell poble. Anant á la indicada professó se senti indisposat tan gravement, que la mort sigué joch de pocas taulas.

Ara m' agradaria saber qué dirian los missaires si á un impio li succehis un fracás per l' istil en lo precis moment, per exemple, d' anar á presidir una sessió masónica.

¡Qui sab qué dirian!

En lo sortidor de la Catedral s' hi banyan, ja

fa alguns dias, unasocas procedents d' Egipte y regaladas al Cabildo per un feligrés entusiasta.

Aquest dia una beata, al passar, mirava de qua d' ull á las ocas egipcias.

Perque lo que ella deya:

— Si procedeixen d' Egipte, de fixo que no son cristianas.

Ha succehit ab l' Exposició de Bellas Arts una cosa parescuda á lo que sol ocorrer en las eleccions de Barcelona, per lo que respecta á determinats colegis.

Fa tres senmanas lo menos que 'l Jurat va designar las obras que l' Ajuntament havia de adquirir, y aquesta es l' hora en que en cap d' ellas hi figura un rétol que indiqui la preferencia que han merescut.

Entre tant, alguns particulars que desitjarian comprar, s' abstenen de ferho, en atenció á que l' Ajuntament t'è la preferencia, y per no quedar burlats.

¿A qué obeheix aquesta anomalia ab honors de perjudici?

*
*
*

Obeheix senzillament á lo qu' hem dit: á que en la adquisició de quadros se segueix lo mateix sistema qu' en las eleccions.

Lo Jurat es l' elector: lo quadro 'l candidat, y l' Ajuntament fa l' escrutini. Desde l' elecció al escrutini jogan las influencias qu' es un gust. Obtenir nota de una elecció immediatament després de realisada, es impossible: tant impossible com saber oficialment q'uns han sigut los quadros elegits.

Desengányinse: las grans tupinadas no s' improvisan.

Una escena cubana:

Tractava una senyora, mestressa d' un ingeni, de castigar á un negre y encarregá de ferho al capatás dihentli:

— Pégale con dulzura.

En efecte: va ferho tan bè 'l desanimat capatás, que al primer cop ja tenia 'l pobre negre una costella fracturada.

La senyora:

— ¿Pero no te dije que le pegaras con dulzura?

— Con dulzura lo he hecho, señora... Mire V. M

Y per sincerarse, li ensenyava una canya de sucre groixuda com la munyeca.

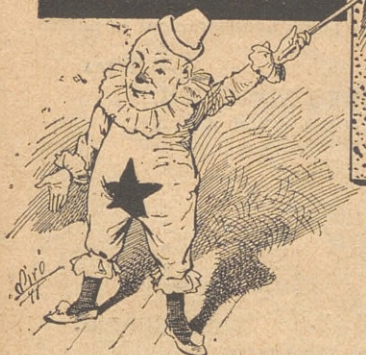

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ma-ta-ró*.
2. ID. 2.ª—*Pi a-no*.
3. ENDEVINALLA.—*La P*.
4. ANAGRAMA.—*Pitá-Tipa-Pati-Tapi*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Mal pare*.—*Lo bordet*.
6. GEROGLÍFICH.—*Los cisnes nedan en las estanys*.

EDMUNDO DE GONCOURT

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

LOS HERMANOS ZEMGANN

TRADUCIDO DEL FRANCÉS POR

EMILIA PARDO BAZAN

Ilustración de APELES MESTRES.

Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

LA VENJANSA DE LA TANA

Escrita per SERAFÍ PITARRA é ilustrada per M. MOLINÉ

Preu 2 ralets per tot arreu.

OBRA NUEVA

DE PURA SANGRE

NOVELA ESPAÑOLA

POR

MARTÍNEZ BARRIONUEVO

Un tomo en 8.º de 364 páginas, Ptas. 3'50.

B. PÉREZ GALDÓS

ANGEL GUERRA

3 tomos en 8.º, Ptas. 9.

J. M. de PEREDA

AL PRIMER VUELO

ILUSTRADO POR APELES MESTRES

2 tomos, Ptas. 8. En tela, Ptas. 10.

JACINTO OCTAVIO PICÓN

DULCE Y SABROSA

Un tomo en 8.º de 592 páginas
Ptas. 4.

!!! INMENSA BARATURA !!!

EDICIONES DIAMANTE DE BOLSILLO

DICCIONARIO Francés-Español.	1 tomo encuadernado en tela, Ptas. 4'50
DICCIONARIO Español-Francés.	Id. id. id. » 4'50
DICCIONARIO Español-Francés y Francés-Español.	Id. id. id. » 3'—

CUADROS VIVOS Á PLUMA Y AL PELO

POR

EDUARDO DE PALACIO, con ilustraciones de ANGEL PONS

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50.

MARTÍNEZ BARRIONUEVO

UN LIBRO FUNESTO (Pequeñeces... del P. Coloma)

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, é bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent además 3 ralets pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XARADAS.

I.

—¿Qué plora?

—Ah, es lo Bieló.

—Sempre l pobre *prima-inversa*.
 —*Quart* lo dos de fer maldats
 es natural que ha de rebre,
 y ab lo gémit que jo tinch
hu-dos luego la paciencia
 y prompte li cascaria
 dos bolets. Ahí á la Elena
 li van *dos-tres* un *tres-dos*,
 ab una flayror que feya,
 y ella, que crech va guardársel
hu lluhirlo avuy qu' es festa,
 vegí al entrar en sa cambra
 lo Bieló, que ab gran llestesa
 l' esfullava: ¡ay quin bullit
 se va armar!—Porca, indecenta..
 Perque li havia pegat,
 rabiós va dir ell á n' ella:
 mes jo aprés vaig afegirhi:
 —*Hu dos* demana, y jo feya
 com aquell qu' escolta á ploure:
 —Pare ¡m voléu *hu-dos-versa*?
 repetí, y llavors diguéli:
 —Vaig á tot si es que tu deixas
 de ferm' enfadar jamay.
 Ell aixís m' ho va prometre,
 y ara miri lo que son
 del jovent las prometensas.

ANGEL DE LA GUARDA.

II.

En lo joch *invers-tercera*,
 negoció es la *segona*,
 nom de dona es la *primera*
 y un carrer de Barcelona
 es *hu-segona-tercera*.

J. LL Y B.

MUDANSA.

Un día deya en Pascual
 qu' en l' iglesia 'l sacerdot
 no aixecaria 'l total
 que no alsés també lo tot

AMOROSA.

ACENTÍGRAFO.

En Quimet, qu' es tot
 crech jo de naixensa,
 m' ha ensenyat avuy
 la sèva promesa.
 Ja dich jo que tot
 n' ha tingut lo payo,
 qu' ella una noya es
 fina y de molt garbo.

R. ROURA.

TRENCA-CLOSCAS.

E. P. D.

ANA PI VINCER.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un personatge
 histórich.

RITETA (A) FAYA.

CONVERSA.

—¿Vols vení, amich Joanet?
 —¿Ahont vas, Ramón, tan decidit?
 —Res: á comprá un regalo per una senyoreta.

—Deu ser per la Quiteria ¿veritat?
 —No, home: cá.
 —¿Donchs ¿per qui?
 —Búscaho, qu' entre 'ls dos ben clarament ho havém
 dit.

N. P. ULTRA.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	—	Nom d' home.
6	4	1	7	6	3	2	8	9	0	—	»
9	4	6	7	9	4	5	7	.	—	»	»
9	7	0	9	4	3	4	6	.	—	»	»
7	5	4	8	4	0	.	.	—	»	»	»
1	4	5	0	8	7	.	.	—	»	»	»
8	0	8	0	.	.	.	.	—	»	»	»
9	7	0	8	.	.	.	.	—	»	»	»
9	0	.	.	.	.	.	.	—	Nota musical.		
6	7	.	.	.	.	.	.	—	»		

A C Y BARRETINA.

GEOGLIFICH.

NI FIN

I

A T
F : I

DIUMENJE BARTOLA.

UN QUE HO ENTÉN.

—Me sembla que aquesta sopa
 deu cremar com un infern..
 ¿Sabs que pots fer?... Te la entornas
 y la guardas pèl hivern.

BARCELONA:

Imprinta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.